

Ona, zapálená studentka, argumentovala o morálce a zodpovědnosti médií ve válečných konfliktech, zatímco on jí s klidem a trpělivostí vysvětloval surovou realitu bojiště, kde jsou život a smrt otázkou vteřin. Diskuze byla živá, napětí mezi nimi téměř elektrizující. Nakonec se oba rozesmáli – a od té chvíle se stali nerozlučnými. O několik měsíců později, když před rodinou a přáteli pronesli své sliby, bylo zřejmé, že to, co začalo jako vášnivá výměna názorů, vyrostlo v lásku, která dokázala překonat všechny překážky.

Anna stiskla spoušť fotoaparátu, zachycujíc Ryana v momentu soustředění. „Ani jsi netušil, že tě fotím, vid?“ ušklíbala se, když k němu pomalu přistoupila.

Ryan se otočil a v očích mu zablesklo porozumění. „Už dávno jsem to vzdal. Víím, že mi stejně nikdy neřekneš, kdy to uděláš. Ani mě to nepřekvapuje,“ odpověděl s úsměvem, který jí vždy dodal sílu i klid.

Zasmála se, i když v jejím smíchu byla skrytá hloubka. „Nechci ztratit ten moment, kdy jsi nejvíc sám sebou,“ řekla tiše, jako by to bylo tajemství, které sdíleli pouze oni dva uprostřed chaosu.

Stála klidně s fotoaparátem zavěšeným na tenkém popruhu a i přes prostý pracovní oděv vyzařovala přirozený půvab. Její plavé, od přírody zvlněné vlasy jí spadaly přes ramena, rámovaly jemný obličej s plnými rty a hlubokýma modrýma očima. Dlouhé řasy a světlé obočí podtrhovaly něhu jejího pohledu. Byla štíhlá, s pohybem lehkým a tichým, až se zdálo, že do prostředí, které zachycovala, sama patří.

Ryan se na ni podíval a v jeho očích se zračila zvláštní jiskra. „A kdy jsi nejvíc sama sebou ty, lásko?“ pronesl tak, že jeho hlas zněl víc jako vyznání než otázka.

Než mohla odpovědět, prošel kolem nich seržant Mitchell, ostřílený voják s jizvou na tváři a pobaveným úsměvem.

„Hej, Cartere, jestli tu s Annou plánuješ romantickou večeři, mohl bys aspoň pozvat i zbytek jednotky. Nemáme tu zrovna moc zábavy.“

Anna se zasmála a Ryan jen zavrtěl hlavou.

„Neboj, Mitchell, až budu chystat romantiku, určitě dostaneš pozvánku jako první.“

Seržant se jen uchechtl a pokračoval dál.

Anna si znovu upravila foťák a uvědomila si, jak jsou tyto okamžiky cenné.

Každá chvíle s Ryanem byla vzácná – od ticha ošetřovny až po chvíle, kdy kolem duněly výbuchy.

Odešla k pracovnímu stolu, na kterém měla rozepsané poznámky k připravovanému článku. Několik výstřížků ze zpráv, dokumenty a fotografie z poslední mise se válely kolem. Natáhla se po jednom z papírků, aby dopsala myšlenku, která jí právě vířila hlavou. Pero se sotva dotklo papíru, když ticho rozerval náhlý výbuch.

Ohlušující rána jí projela hlavou jako otřesné varování.

Tlaková vlna ji odhodila dozadu. Sklo se rozlétlo na tisíce střepů, dým se okamžitě rozšířil kolem ní. Měla pocit, že se svět zpomalil. Zvuk explodoval do nesnesitelného ticha. Sklenice, které se před chvílí jen chvěly, se roztrhly na kousky, jako kdyby se čas drotil na drobná zrnka. Prach se líně vznášel v paprscích slunce, které nyní vypadalo přízračně zastřené.

Anna ležela na zemi, ohlušená, bez dechu, a přesto její oči sledovaly jediný detail – kus papíru, který se v tichu pomalu kolébal k zemi. Hlava jí třeštila. Kašlala, snažila se nadechnout vzduch plný prachu a spáleniny. Cítila krev, která jí stékala po spánku a mísila se s potem. Každý pokus o pohyb byl bolestivý. Ostrá bolest naznačovala, že má možná zlomené žebro. Levý bok ji páli od hluboké řezné rány, nejspíš od střepu skla.